

[Adolph Sørensen.]

Amtsbygningsrådene efter § 9 kan måske være en hensigtsmæssig institution, men i øvrigt nærer vi betænkelighed, ja, frygter i virkeligheden for alle disse nye institutioner, enten de nu kaldes reguleringskommissioner, amtsbygningsråd eller byggetekniske nævn o. s. v. Vi frygter, at der på ny kan skabes institutioner, som har den opgave at lægge borgerne hindringer i vejen. Tidligere kunne man bygge både hus og hjem og få det gennemført på rimelig tid og kontrolleret ved de lokale bygningsinspektørers hjælp, uden at det blev alt for ringe af den grund.

Det kunne være fristende at opholde sig ved de mere tekniske enkeltheder, således som de direkte kan aflæses i lovforslagets kap. 5, men det skal jeg afstå fra, det bliver der nok lejlighed til senere under udvalgsarbejdet, men i almindelighed sagt forekommer adskillige af dem at være temmelig vidtgående. Jeg vil gerne advare imod, at man skulle ende med at fastsætte regler, som man i den praktiske hverdag ustandselig kommer til at dispensere fra. Det kan meget vel blive resultatet, hvis de foreslåede regler er for stramme til at kunne praktiseres i almindelighed, og det er den opfattelse, jeg har fået ved at gennemlæse en del af lovforslagets tekniske enkeltheder. Når der i øvrigt er den påviste tal-mæssige uoverensstemmelse mellem kapitlerne i lovforslaget og i udvalgsudkastet, hænger det sammen med, at ministeren i sit forslag har indført kapitel 6, der hedder byggeområder. Hertil har jeg ingen særlig indvending at gøre, for så vidt som det må synes rimeligt, at gældende praksis i kommunerne nu inddrages i denne lovgivning, hvor den rettelig hører hjemme. Det er det, der sker, og det er i øvrigt kommunerne selv, der træffer de endelige afgørelser.

Jeg er enig med den højtærede boligminister i hans udtalelse om, at den gældende byggelov er behæftet med alvorlige mangler til gene for byggeriet og andre, og jeg deler det ofte fremsatte ønske om, at der må skabes tilfredsstillende lovgivningsrammer for byggeriet, så det ikke hæmmes af forældede regler og besværlig overadministration. Medens der således måske ikke er fuld enighed imellem os, i hvert fald nu,

om midlerne til at opnå den rigtige ramme for denne lovgivning, synes der dog at være det om målet. Jeg finder det et lovende udgangspunkt for en udvalgsbehandling, hvor jeg på mit partis vegne kan give tilsagn om en saglig, fordomsfri og velvillig behandling af lovforslaget og forhandling med ministeren.

Jeg skal derefter gøre et par bemærkninger om forslag til lov om brandvæsenet i købstæderne og på landet. Det må være indlysende, at når man betænker brandvæsenets overordentlig store betydning som led i civilforsvaret og i øvrigt for sikringen af værdier og menneskers hverdag, er det meget vigtigt, at der skabes den rette lovramme til opnåelse af den størst mulige effektivitet. Jeg tror, at kommissionen og den højtærede justitsminister har ramt meget nær centrum med det lovforslag, ministeren har lagt på folketingets bord. Jeg skal derfor ikke gøre mange bemærkninger om lovforslaget eller dets enkeltheder.

Jeg har bemærket mig, at der i § 3, stk. 2, er anført ordene „tvingende grunde nødvendiggør det.“ Jeg vil i og for sig gerne have en definition af, hvad den højtærede minister her forstår ved tvingende grunde.

Hvad § 6 angår, har jeg med glæde konstateret, at kommunernes frie valg mellem private eller kommunale brandvæsener ikke er anfægtet; det synes jeg er en god ting. Adgangen til nu også at kunne kontrahere med civilforsvarsstyrelsen er i hvert fald lovgivningsmæssigt noget nyt, men jeg har intet at erindre derimod, for så vidt som den praktiske og regelbundne medvirken ved slukning i marken fra CF-kolonnerne side kun kan være en værdifuld skoling af mandskabet, som kan hilses med tilfredshed, men det forudsætter naturligvis en vagtordning for kolonnerne, som man har det i oplandsbrandvæsenet, således at man uanset øvelser m. v. i øvrigt er i stand til at opfylde den øjeblikkelige slukningspligt og -hjælp, som man har påtaget sig i et bestemt distrikt.

Jeg har bemærket den højtærede justitsministers ønske om at måtte blive udstyret med beføjelse til at udnævne det fornødne antal distriktsbrandinspektører. Med de erfaringer, jeg har haft fra min forholdsvis lange brandinspektørtid, kan jeg sige, at